

בן עזאי אומר: תיבת "אותו" כך נדרשת: "אותו", מזה תלמוד לומר? לפי שנאמר "כי תדור נדר, לא תאחר לשלמו", יכול אף מאחר להביא את נדרו יהיה קרבנו ב"לא ירצה"? תלמוד לומר "אותו". ודורשים בזה "אותו", היינו פיגול, בלא ירצה, ואין המאחר נדרו בלא ירצה⁽¹⁰⁾.

אחרים אומרים: מכאן אנו למדים שמדבר הכתוב במחשב לאכול ביום השלישי, שנאמר "לא יחשב" והוא מיותר, שהרי כבר נאמר "לא ירצה, אלא ללמדך: במחשבה הוא נפסל שהיא מלשון "לא יחשב" ואינו נפסל בשלישי. ואמר הכתוב, המקריב אותו לא יחשב במחשבה זאת.

ומקשינן: **ובן עזאי,** שדרש מתיבת "אותו" למעט מאחר נדרו, דין זה דבזבח הכתוב מדבר ואינו מדבר בכהן, מנא ליה?

ומתריצין: **אי בעית אימא,** נפקא ליה מדאחרים, ממה שהוצרכנו למעט שאין הזבח נפסל מחמת אכילת ביום השלישי, יש להכריח שהפסוק מדבר על פסול הזבח, ולא על פסולו של הכהן, כי מדוע יפסל הכהן שלא חטא מחמת חטאו של האוכל ביום השלישי.

ואי בעית אימא, מדכתיב "לא ירצה" ולשון "לא

יש לזב זובה להתחיל למנות ז' ימים מתחילה, וכמו כן בטלה טהרתה של השומרת יום למפרע, ואדם או כלים שנגעו בה באותו יום לאחר שטבלה אף קודם שראתה, הרי אלו טמאים מחמתה למפרע.

אף אתה אל תתמה על קרבן זה, שאף על פי שהוכשר, שכל עבודותיו נעשו בהכשר, שיחזור ויפסל מחמת אכילה חוץ לזמנה.⁽⁸⁾ ואם כן, אפשר לפרש הפסוק כפשוטו, שאם אכל מבשר הזבח ביום השלישי, הרי זה נעשה פיגול!?

אמר ליה רבי אליעזר לרבי עקיבא: יש לך ללמוד מהכתוב מדבר במחשב לאכול ביום השלישי, שהרי הוא אומר בהמשך "לא ירצה המקריב", ודורשים בזה שבשעת הקרבה הוא נפסל, והיינו שאין הקרבנו מרצה, ואינו נפסל באכילתו ביום השלישי.

או אינו כוונת הכתוב האומר "המקריב" אלא זה כהן המקריב במחשבת פיגול, שאינו כשר עוד לכהונה, והיינו, שמלבד מה שלמדנו פסול מחשבה, נלמד גם דבר זה⁽⁹⁾ –

כשהוא אומר "המקריב אותו לא יחשב", ולא כתב "המקריב לא יחשב", למדנו מתיבת "אותו" למעט, ולומר, **זבח הוא מדבר שנפסל, ואינו מדבר בכהן.**

שכבר היו טמאים וטהרתם כעת תלויה ועומדת, ולכן אם נטמאו סותרים טהרתם, ומה שאין כן לגבי אכילת יום שלישי, שהקרבן הוכשר לגמרי, ואין הכשרו תלוי עוד בכלום, וכיצד יפסל על ידי אכילת יום שלישי?

וכתב, שאפשר לומר, שכוונת רבי עקיבא היא לשאול שנעמיד הפסוק באופן שאין המחשבה פוסלת אלא אם כן אכל לבסוף ביום השלישי, ולזה הוכיח מטומאה, כשם שבה שייך שתיסתר טהרתם למפרע כיון שהיא תלויה ועומדת, אף כאן יפסל הקרבן למפרע, כיון שהכשרו תלוי ועומד באי אכילה ביום השלישי.

9. מבאר השיטה מקובצת, מאחר ולמדנו כאן פסול כהן, בהכרח שחל הפסול משעת הקרבה, ואי אפשר לומר שכוונת הגמרא לשאול שיפסל הכהן על ידי אכילת הבעלים חוץ לזמנו, כי אין סברא שיפסל הכהן מחמת כן, אלא בהכרח פסול הכהן בא מחמת מחשבת פסול שחישב, וכיון שנאמר בהמשך הפסוק "ואוכליו עונו ישא", הרי שמלבד מה שנפסל הכהן למדנו שאף הזבח נפסל.

10. תמהו התוס' [בד"ה ואין], למה לנו פסוק לדבר זה, וכי מדוע נסבור שהמאחר נדרו יהיה ב"לא ירצה"? והשיטה

שהתחילו למנות ד' או ה' ימים ואחר כך ראו, שסותרים את הימים שמנו עד עתה. והתוס' [בד"ה וכיון] הקשו, הרי כל זמן שלא מלאו ז' ימים של ספירה אין הם בחזקת טהרה עדיין! ולכן פירשו התוס' שבזב זובה מדובר באופן שהגיע יום שביעי שלהם, וטבלו בתחילת היום, ואם ראו קודם שקיעת החמה סתרו טהרתם למפרע, וכמו בשומרת יום לאחר טבילתה.

8. בעיקר הוכחת הגמרא מטומאה הקשה הגרי"ז, שהרי דין הזבה לספור ז' ימים נקיים, ואמנם יכולה לטבול בתחילת היום משום שמקצת היום ככולו, אבל אם ראתה קודם שקיעת החמה הרי התברר שלא היה יום זה נקי, ולא היתה טהורה מתחילה, ואם כן, מה הדמיון בין זה לענינו, שנאמר שיפסל הקרבן למפרע!?

וביאר, כי הטעם שסותרת על ידי ראייה שלאחר הטבילה אינו משום שהתברר שלא היה כאן טהרה, אלא שיש דין סתירה, שענינו הוא, שאף על פי שהיתה טהורה כשטבלה, כיון שראתה דם לאחריה, סותרת את טהרתה למפרע. והוא שדימתה הגמרא טומאה לקרבן, שאף בקרבן יש לנו לומר שיפסל למפרע.

אולם, השפת אמת העיר על הוכחת הגמרא מטומאה, שיש לחלק בין טומאה לאכילת יום שלישי, כי בטומאה מדובר